

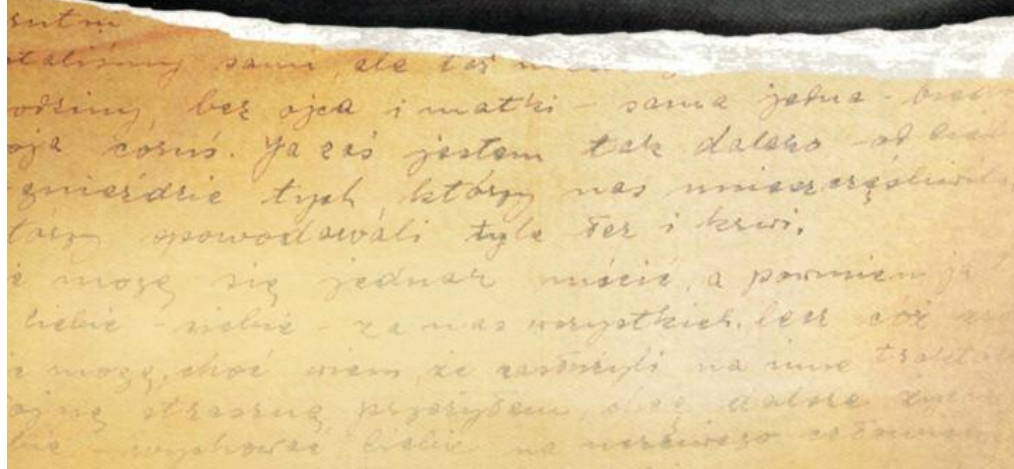

ישראלה הרגיל

מציגה בגלריה לאמנות, מכללת קיי, באר-שבע

בעקבות פוטוארוזיה

11.5.2010 – 12.4.2010

אוצרים: ישראל רבינוביץ ותלמידות קורס האוצרות

20.7.1949

"אווה, כל מי שמסתכל עליך כשאת צוחקת יודע שאת יהודיה" אמרה דודה מריסיה. מאותו רגע השתדלתי לא לצחוק וגם לחייך הפסקתי. לחצר לא הרשו לי לצאת מאז שהשכנה שאלה אותי כל מיני שאלות, ענית לה שאני פולניה ואפילו הצטלבתי, אבל היא המשיכה. אולי בגלל זה נסענו לקרקוב. לקחנו איתנו את כל הדברים, גם את התמונות והניירות שלנו שהיו בקופסא באדמה. עכשיו כשאני גדולה ובארץ, אני מצטערת שרצייתי להישאר נוצרייה. עכשיו, אני בורחת לפעמים מבית הילדים שבקיבוץ, מתחבאת בין השיחים וכותבת ביומן הזה את כל מה שהיה בזמן המלחמה, כדי לא לשכוח וגם כדי שאתה, אבא'לה, תדע מה עבר עלי במשך כל השנים שלא היינו יחד. **ישראלה**

התחושות והאירועים שעברה ישראלה כילדה במהלך שנות מלחמת העולם השנייה כאשר היא, כילדה קטנה ששמה איזה, מוסתרת תחת זהות אחרת, כנוצרייה ששמה כעת הוא אווה, בבית ידיד המשפחה הנוצרי באים לידי ביטוי בתערוכתה "בעקבות פוטוארז'יה" המוצגת במכללת קיי בבאר שבע. צילומים פגומים שהוסתרו באדמה בזמן המלחמה ואוכלו חלקית על ידי חדירת נזלים הם הבסיס לתערוכה אוטוביוגרפית זו. מיצב צילומי זה מוצג יחד עם מכתבי האב הדואג לבתו הפעוטה ודפי יומן שכתבה איזה/אווה/ישראלה, כילדת חוץ בת אחת עשרה בקיבוץ, על מנת לספר לאביה אודות הקורות אותה שם.

לצד עבודות ה"תיעוד" מוצגות עבודות מספר העשויות מברזל חלוד. פסלים מופשטים, קטנים במידתם אך מרוכזים ומתמצתים בעוצמתם חוברים למיצב הצילומים והמילים באופן שקט אך נוכח ו"משחזרים" במהותם את מצב הרוח, האווירה והמתח שחווה ישראלה שם, במחבוא.

עולם של אז קם ומתהווה לו שעה שאנו ניצבים אל מול שיחזור ועיצוב הרגעים ההם באופן האמנותי שישראלה בחרה לעצמה כדרך לשימור הזיכרון. עולם שקרס לתוך עצמו מעל ראשה של פעוטה בת שלוש בענני אפר ואבק המתגבשים כעת לאמירה פואטית וחרישית המבקשת להרגיע את הנפש הסוערת. שירה עדינה ורגישה נכתבת בעזרת מיתרי כינור של האב, תמונות האם שהובלה אל הבור ונרצחה, מכתבי האב, יומנה המתאר את הפחד והבדידות ופסלי הברזל הקטנים. אנדרטאות אישיות המתגבשות לכלל יצירה אוניברסלית, מחווה לרוח האדם באשר הוא אדם.

"...אינני יודע איפה את ואיך את חיה. האם את יודעת שהיום יום הולדתך? בתי שלי ... כל כך הרבה חלומות זהובים היו לנו, לאמא שלך ולי, כאשר נולדת. כמה שמש וכמה אושר היו אז בביתנו... אבל הגורל הוביל אחרת. מלחמה. היטלר המקולל החריב את גן העדן הזה..."

מתוך אחד המכתבים שכתב אבי האמנית אל בתו ולא ידע להיכן לשלוח אותם)

ישראל רבינוביץ
אפריל 2010